

Knoop

Niesje legt het knoopje tussen de kiezelsteentjes op haar vensterbank.

Ze houdt van kleine dingen. Van schelpjes in het zand. Van vogelveertjes. Van roze kiezelsteentjes en ieniemienie gummetjes die niet groter dan haar nagel zijn.

Elke dag kiest ze iets uit. Ze stopt het in haar broekzak, zodat ze af en toe een gummetje of een steentje vast kan houden zonder dat iemand het ziet. Niesje houdt ervan een geheim te hebben.

'Kom je naar beneden? Ik heb thee gezet.'

Mama kijkt om de hoek van de deur.

Haar mond is een grijze potloodstreep in een bleek gezicht.

'Ben je boos?' vraagt Niesje.

Mama houdt niet van steentjes en veertjes en knoopjes op een vensterbank. 'Stop dat spul toch eens in een doosje,' zegt ze vaak.

'Nee hoor, ik ben gewoon moe,' zegt mama.

Niesje loopt mee naar beneden.

In de kamer ligt de eettafel bezaaid met papier.

Mama moet weer nakijken. Haar lessen voorbereiden.

En als ze tijd heeft, schrijft mama verhalen. Ze wil schrijver worden. Maar mama heeft nooit tijd. Mama werkt altijd.

Vaak schrijft ze 's nachts. Dan hoort Niesje gerommel als ze wakker wordt, en af toe voetstappen naar de keuken.

Een keer vond ze mama zelfs in diepe slaap met haar hoofd op haar laptop.

Niesje zucht. Ook vandaag heeft mama weer veel te doen.